

Костянтин Іванович Сімаковканд. екон. наук, доц.
ORCID 0000-0003-0094-2930,**Катерина Андріївна Федоренко**

ORCID 0000-0003-3598-4030,

Донбаська державна машинобудівна академія, м. Краматорськ

БАНКІВСЬКА ПРОЦЕНТНА ТА ОБЛІКОВА ПОЛІТИКА ЯК ІНСТРУМЕНТ ГРОШОВО-КРЕДИТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЦІНОВОЇ СТАБІЛЬНОСТІ

Постановка проблеми. Важливою проблемою фінансового менеджменту у сучасних ринкових умовах є ефективна монетарна політика, яка пов'язує необхідні обсяги банківського продукту з допустимим загальним рівнем ставок та відносним значенням чистого процентного спреду та маржі. Рівноважна грошово-кредитна політика поєднує ставки залучених і розміщених коштів зі стратегічними завданнями розвитку банківських установ, підтримкою їхньої прибутковості та фінансової стійкості. Формування концептуальних засад управління фінансовою діяльністю банку сьогодні залишається вагомим науковою та практичною проблемою, що зумовлює актуальність вибраної теми дослідження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Найбільш вагомий внесок у дослідження банківської діяльності загалом та аспектів формування процентної політики комерційних банків зокрема зробили Дж. Сінкі, П. Роуз, Б. Едвардс, К. Редхерд, Е. Хелферт, Г. Аесхауер, Л. Батракова, О. Лаврушин. Однак складність трансформаційних процесів, що проходять в Україні, вимагає розширення потенціалу регулювання процентних ставок та його наукового обґрунтування з урахуванням реалій перехідної економіки.

Метою статті є визначення підходів до формування процентної політики комерційного банку на ос-

нові аналізу основних мікро- та макроекономічних чинників впливу на розмір процентної ставки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз динаміки процентних ставок показує, що процентна політика є одним з основних та складних механізмів регулювання ощадної та інвестиційної політики комерційного банку. Особливістю функціонування вітчизняних банків є той факт, що вони існують в умовах економічної та політичної нестабільності в країні, що значно ускладнює процес формування та реалізації ефективної політики процентних ставок. Несанкціоновані рішення під час встановлення процентних ставок на банківські депозитні та кредитні продукти можуть привести до погіршення становища банку на ринку, тому в його інтересах проводити процентну політику, яка би повністю забезпечувала необхідний рівень прибутку й була привабливою для наявних та потенційних клієнтів. Діяльність банківського сектору залежить від ефективної організації та реалізації процентної політики, адже ставки за активними операціями повинні перевищувати ставки за зобов'язаннями. Отже, кожен банк прагне сформувати таку процентну політику, яка б максимізувала прибуток та конкурентну перевагу на банківському ринку. На рис. 1 представлено Правила реалізації сучасної процентної політики комерційних банків.

Рис. 1. Правила реалізації сучасної процентної політики комерційних банків (сформовано авторами на основі джерела [2])

Головною метою процентної політики Національного банку як основного інструмента впливу на грошово-кредитний ринок є забезпечення цінової стабільності в середньостроковій перспективі [1, п. 3].

Згідно зі статтями 25 та 27 Закону України «Про Національний банк України» процентна політика та рефінансування банків є головними засобами монетарної політики, а Національний банк України як емісійно-касовий центр країни встановлює порядок визначення облікової ставки та інших процентних ставок за своїми операціями.

Банки під час визначення своєї грошово-кредитної політики повинні планувати процентні ставки так, щоб отримані банком відсотки забезпечували необхідний прибуток та покриття витрат. Відсутність продуманої диференціації процентних ставок за депозитними операціями не повною мірою стимулює залучення ресурсів на термінові депозитні рахунки у великих сумах і на тривалий термін. Тому процентні ставки за депозитами можуть залежати від суми внесків. Кредитні установи платять своїм вкладникам досить високі відсотки з метою стимулювання заощаджень, особливо на тривалий термін. Зазвичай під час встановлення позичкового відсотка банки враховують не лише рівень облікової ставки НБУ, а й розмір базової ставки та ставки відсотка інших банків.

Формування відсоткової ставки є багатофакторним процесом, який визначається багатьма чинниками, а саме: рівнем облікової ставки НБУ, темпами інфляції, терміном надання позики, платоспроможністю позичальника, особливостями забезпечення позики, перспективами зміни ринкової кон'юнктури тощо. Сукупність цих чинників визначає межі диференціації кредитного відсотка. Ціна кредитних ресурсів є основним чинником, що впливає на рівень відсоткових ставок. Інфляція здійснює значний вплив на рівень відсоткової ставки. В умовах інфляційних очікувань комерційні банки вимушені «страхувати» себе на випадок збільшення рівня інфляції шляхом підвищення ставок за кредитами. Позичковий відсоток за мінусом знецінення грошей часто називається «реальним відсотком» [3].

Відповідно до дослідження О. Шаринської, механізм регулювання облікової ставки як головного індикатора на грошово-кредитному ринку, зумовлює певні дії та наслідки для країни [4]: збільшення облікової ставки приводить до підвищення ціни грошей. Таким чином, відбувається обмеження попиту на кредити

центрального банку банками другого рівня, а також обмежуються їхні можливості щодо кредитування різних економічних суб'єктів. Це є причиною підвищення процентних ставок за виданими кредитами та зменшення попиту суб'єктів економіки на кредити; зменшення рівня облікової ставки сприяє пожевленню ділової активності та економічному зростанню, а саме зростають обсяги надання кредитів центральним банком іншим банкам. А отже, розширюється їхня ресурсна база і відбувається зниження процентних ставок за кредитами та, відповідно, зростає попит з боку господарюючих суб'єктів на банківські кредити [4].

Облікова ставка Національного банку України є одним із монетарних інструментів. Він є орієнтиром щодо вартості залучених та розміщених грошових ресурсів, який встановлює Національний банк України для банків та інших суб'єктів грошово-кредитного ринку. Облікова ставка є базовою процентною ставкою, початковим пунктом формування процентних ставок за іншими операціями з рефінансування банків [5].

Аналіз динаміки облікової ставки в Україні змінювався відповідно до тенденцій загального розвитку економіки країни. Починаючи з 2012 року облікова ставка НБУ дорівнює 7,5%. А найнижчий рівень облікової ставки протягом досліджуваного періоду характерний саме для 2013 року. Процентна ставка досягла рівня 6,5% річних із серпня 2013 року. Це пов'язано зі стабілізацією економічних процесів в Україні та скороченням інфляції. Такий рівень облікової ставки досить позитивний і для банків, і для фізичних та юридичних осіб також, тому що кредити стають дешевшими, і це приводить до залучення більших обсягів коштів у галузі реального сектору економіки. З 15 квітня 2014 року облікова ставка НБУ досягла позначки 9,5%, звісно, це пов'язано з економічним становищем держави натеper. Погіршення економічної ситуації привело до підвищення облікової ставки до 14%. Максимальна облікова ставка за 2015 рік спостерігалася у березні у розмірі 30%. Таке значення облікової ставки свідчить про погіршення соціально-економічних умов розвитку країни. Починаючи з серпня облікова ставка зменшувалася включно до грудня 2017 року. У січні 2018 року облікова ставка почала збільшуватися і досягла позначки 18%, та знову почала знижуватися, натеper її значення дорівнює 16,5% (рис. 2) [6].

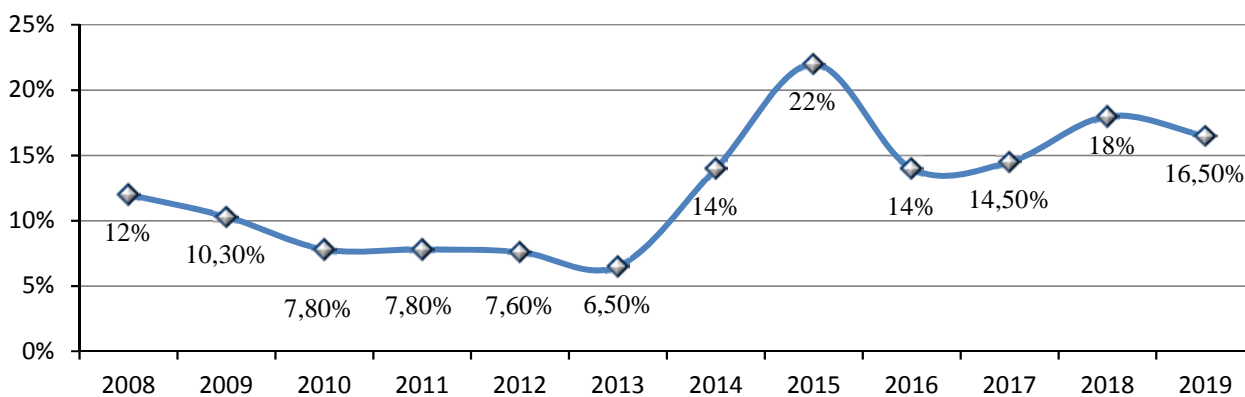

Рис. 2. Динаміка облікової ставки Національного банку України в 2008-2019 роках (сформовано авторами на основі джерела [6])

Для розширення можливостей рефінансування і створення механізму впливу на економіку актуальним є запровадження найефективнішого різновиду рефінансування – переобліку векселів. Подальший розвиток механізму рефінансування в Україні може бути здійснений також шляхом залучення в кредитні операції більшості учасників міжбанківського ринку, що можливо внаслідок зниження вимог до них. Рефінансування банків відбувається головним чином за допомогою надання кредитів овернайт. Станом на 28 квітня 2014 року, за даними Національного банку України, середньозважена процентна ставка за кредитами овернайт досягла позначки 15,47%, що відображає

прояв кризових явищ в економіці України на сучасному етапі розвитку. Під впливом кризових явищ ставка за кредитами овернайт у 2015 році досягла свого максимуму в 25,21%. Станом на вересень 2019 року вона становить 19% (рис. 3). Аналіз динаміки зміни ставки за кредитами, наданими шляхом проведення тендера, говорить про подібність змін із процентними ставками за кредити овернайт. Станом на 2014 рік ставка за кредити, надані шляхом проведення тендера, збільшилася вдвічі порівняно із значенням у 2013 році. Станом на вересень 2019 року ставка за наданими кредитами шляхом проведення тендера становить 17%.

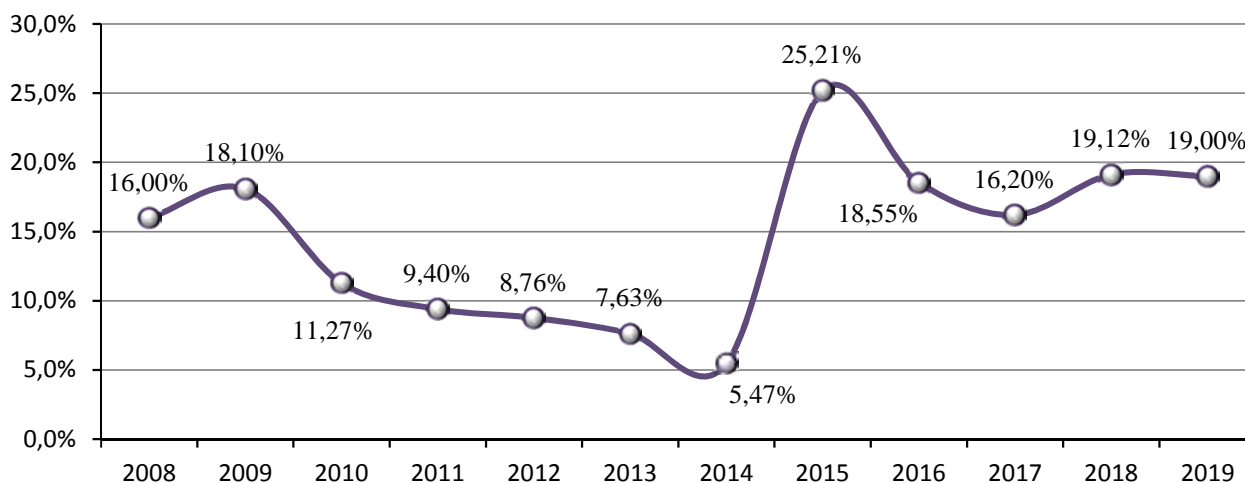

Рис. 3. Процентна ставка за кредитами овернайт в 2008-2019 роках (сформовано авторами на основі джерела [6])

Різні автори по-різному розглядають сутність процентної політики, визначають її як частину банківського менеджменту або сукупність заходів, частину внутрішньої роботи.

Слід розділяти процентну політику банків на макро- й мікрорівнях.

Макроекономічна процентна політика – це комплекс заходів, вжиття яких спрямоване на забезпечення прибутковості банківської системи та оптимальних темпів економічного розвитку шляхом ефективного використання банківських відсотків. На макrorівні політику формує та здійснює центральний банк, а саме Національний банк України. Процентна політика НБУ визначається цілями та завданнями грошово-кредитної політики держави, а та – процесами, що відбуваються в економіці, та тими цілями, які висуваються на певних етапах її розвитку. На мікроекономічному рівні процентна політика – це політика банків другого рівня щодо залучення та розподілу банківських ресурсів, тому в економічному аспекті політика процентних ставок комерційних банків – це комплекс заходів у сфері процентних ставок із залучення та розміщення грошових коштів для забезпечення прибутковості та ліквідності банківської установи. Цілі процентної політики на мікроекономічному рівні важко чітко визначити. Здавалося б, найпростішим визначенням було б те, що політика процентних ставок конкретного банку служить для максимізації його прибутковості в сучасних умовах, тобто має спрямовуватися на максимізацію операційного доходу та мінімізацію операційних витрат. Однак очевидно, що

банк зобов'язаний піклуватися про досягнення прибутковості не тільки в короткостроковій, але й у довгостроковій перспективі.

Процентна політика комерційних банків по суті повинна відзеркалювати процентну політику центрального банку з певними коригуваннями на деякі фактори: стан макроекономічної ситуації і прогнозів її тенденцій, які визначають попит на кредити і можливості їх повернення; сезонні коливання, пов'язані зі зміною податкових періодів, коливаннями обсягів продажу валютної виручки, особливо сільсько-господарських підприємств; можливості до заощаджень підприємств і населення. У періоди підвищення інфляції можливості до довгострокового розміщення коштів зменшуються, відповідно зростає їх вартість. Проте великі обсяги грошових коштів у такі періоди накопичуються на поточних рахунках підприємств, особливо роздрібною та оптовою торгівлю. Відповідно вартість короткострокових ресурсів повинна зменшуватись; збільшений попит на ресурси з боку банків у період криз; зростання плати за ризик у структурі процентної ставки за кредитами банків у період криз; політика банків щодо управління процентною маржею як відповідно до макроекономічної ситуації, так і згідно з індивідуальними стратегіями банків; система оподаткування доходів від розміщення депозитів населенням; рівень монополізації ринку банківських послуг; особливості регіонального розвитку та інші чинники. Структуру процентної ставки за кредитами комерційних банків можливо представити таким чином (рис. 4).

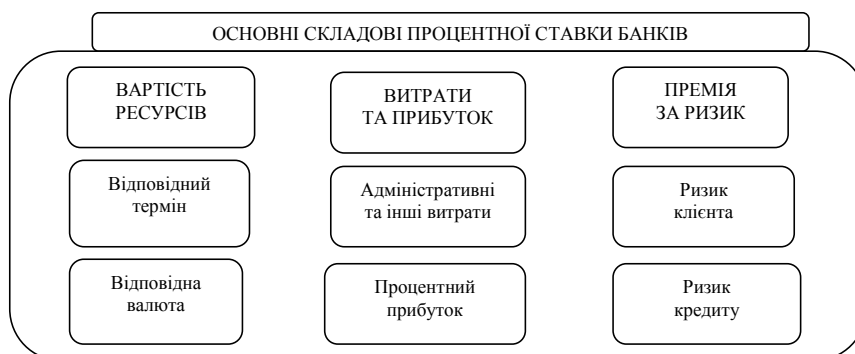

Рис. 4. Структура процентної ставки за кредитами комерційних банків (сформовано авторами на основі джерела [7])

Дещо детальніше про основні складові процентної ставки за кредитами банків.

Вартість ресурсів – це ставка, яку сплачує банк за залучення ресурсів відповідного терміну і у відповідній валюті. Якщо банк іде на ризик ліквідності та кредитує за рахунок депозитів, коротших до повернення, ніж терміни кредитів, та кредитує у валютах, відмінних від залучених, то вартість кредитних ресурсів є середньою від вартості окремих ресурсів для відповідного кредиту та кредитного портфеля в цілому. Тут також слід урахувати вартість балансового капіталу як кредитного ресурсу. Підходи до її визначення можуть бути різними, а сама вартість – коливатись від 0% до розрахункової норми дивідендів чи аналогічної вартості довгострокових ресурсів у національній валюті.

Витрати та прибуток – прямі витрати банків на проведення депозитних та кредитних операцій (зарплата, канцелярія, відрядження тощо) та аллоковані за певним алгоритмом загальнобанківські витрати: комунальні та інші платежі, витрати на бек-офіс тощо, а також чистий процентний дохід, який банк планує отримати за певним кредитом чи портфелем у цілому. Як правило, плановий чистий процентний дохід розраховується на основі внутрішніх трансфертних цін. Він також може визначатись на основі цільового рівня рентабельності. Тоді всі складові процентної ставки множаться на цей рівень.

Премія за ризик – це оцінений банком процентний спред, який повинен покривати ризики неповернення кредиту клієнтом з урахуванням галузевих та інших видів ризику діяльності позичальника. Її індикативним орієнтиром може слугувати фактичне відношення створених резервів до чистих процентних доходів за цей же період.

Крім внутрішніх факторів, які впливають на величину ставки за кредитами, є й зовнішні, передусім, це величина ставок у банків конкурентів на аналогічні кредити. На формування процентної політики банку можуть впливати як зовнішні, так і внутрішні фактори. До зовнішніх належать: кон'юнктура ринку, рівень інфляції, облікова ставка НБУ, цінова політика конкуруючих банків, попит на банківські продукти тощо. Внутрішніми факторами можуть бути стратегічні цілі банківської установи, фінансовий стан банку, наявність коштів та ризиковість активів. Крім того, процентна політика, як і будь-яка інша політика банківської установи, повинна базуватись на певних основних принципах. Загалом принципи процентної

політики банку – це сукупність початкових умов, що визначають загальні цілі та політику матеріальних інтересів кредитора під час передачі коштів у тимчасове користування. Основними засадами, на яких має ґрунтуватися процентна політика банку, є:

- покриття процентними доходами за позичковими операціями витрат на формування ресурсної бази банку для видачі кредитів клієнтам;

- встановлення процентної ставки на рівні, достатньому для забезпечення прийнятної рентабельності банківської установи;

- забезпечення належної гнучкості у встановленні процентних ставок з огляду на динаміку ринкової кон'юнктури, що змінюється під впливом пропозиції тимчасово вільних ресурсів, а також попиту на банківські кредити;

- диференціація рівня процентних ставок згідно з результатами аналізу діяльності кожного індивідуального позичальника та відповідними умовами позичкової операції;

- договірні засади встановлення рівня процентної ставки за кожною кредитною операцією, що визначається в процесі переговорів між комерційним банком і позичальником, а також фіксується у кредитній угоді.

Таким чином, можна зробити висновок, що процентна політика банку – це сукупність стратегічних заходів, вжиття яких спрямоване на встановлення оптимальних ставок позики для забезпечення ліквідності, прибутковості та сталого розвитку банку. На рис. 5 і 6 представлено структуру доходів та витрат банків України станом на 31 грудня 2018 року.

Світовий досвід реалізації процентної політики центральними банками вказує на те, що є деякі її правила та тенденції, дотримання яких посилює вплив монетарних інструментів на грошово-кредитний ринок та роль у забезпеченні цінової стабільності [2].

А. Сомик у своїй статті узагальнила найбільш ефективні підходи та правила формування процентної ставки. Провівши детальний аналіз запропонованих шістнадцяти правил реалізації сучасної процентної політики банків, можна констатувати, що вибрані автором п'ять підходів є прийнятними та можуть бути впроваджені для зміцнення банком своєї позиції на ринку, підвищення рівня ліквідності та рентабельності [2]:

- правило «зміни офіційної процентної ставки»;
- правило «незначного кроку коригування офіційних процентних ставок»;

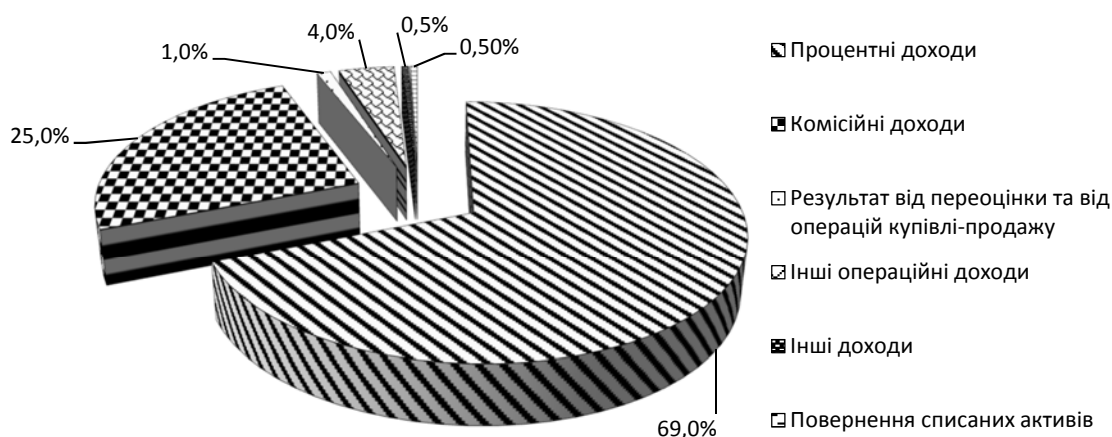

Рис. 4. Структура доходів банків України станом на 31 грудня 2018 року (сформовано авторами на основі джерела [6])

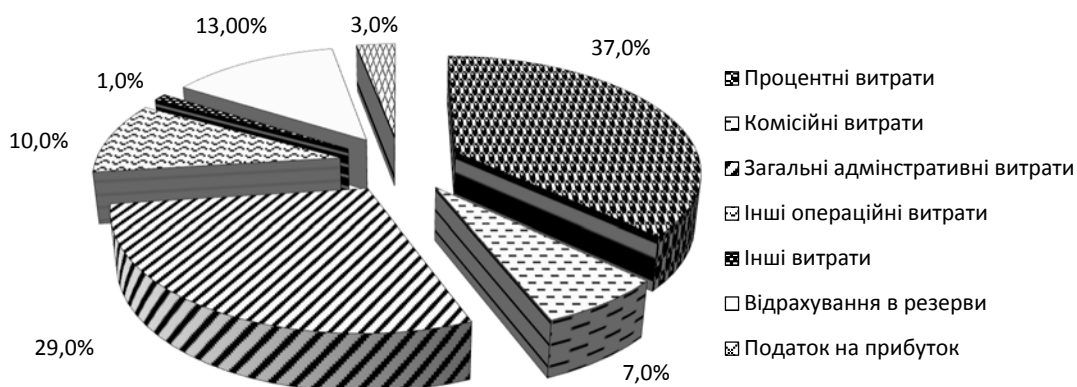

Рис. 5. Структура витрат банків України станом на 31 грудня 2018 року (сформовано авторами на основі джерела [6])

- «правило Тейлора»;
- правило «вузького процентного коридору»;
- правило «симетричності процентного коридору».

Таким чином, Національний банк України має дотримуватися низки правил, притаманних країнам із активною процентною політикою та режимом, що базується на цінній стабільності. Йдеться насамперед про правила: «незначного кроку коригування ставки», «Тейлора», «операційного орієнтиру», «передбачуваності та прозорості», «вузького процентного коридору», «синхронності зміни ставок», «мінімізації волатильності офіційних ставок», «узгодженості основних ставок та операції із структурною позицією ліквідності», «впливовості основної ставки», «стандартизованості інструментів та операційних засад монетарної політики», «дзеркальності інструментів» та «мінімізації втручання у грошово-кредитний ринок» [8].

Оцінюючи абсолютний рівень процентних ставок, зазначаємо, що реальний рівень облікової ставки на кінець 2018 року становив 11%. Отже, надзорська процентна політика Національного банку приводить до зростання привабливості вкладення банками коштів у державні цінні папери (ОВДП і депозитні сертифікати НБУ), розвитку споживчого кредитування (це стимулює импорт споживчих товарів, погіршує платіжний баланс), отже, віддалення банківської системи від

потреб вітчизняних виробників та української економіки загалом. Крім того, з огляду на особливості інфляції в Україні високі процентні ставки не здатні запобігти зростанню цін, а пригнічення виробництва через нестачу кредитних ресурсів, навпаки, має проінфляційний характер.

До основних недоліків процентної політики банків в Україні можна віднести знехтування банком таким фактором, як інфляційні очікування під час формування процентних ставок за депозитами. Відсоток, встановлений більшістю комерційних банків, не стимулює населення зберігати гроші, оскільки це не збільшує заощадження домогосподарств, а лише частково захищає їх від знецінення [9].

Висновки. Проведений аналіз показав надто слабкий кореляційний зв'язок між трендами облікової ставки і основними макроекономічними індикаторами в Україні. Це свідчить про необхідність гнучкої корекції процентної політики як центральним, так і комерційними банками відповідно до економічних умов і цільових орієнтирів своєї діяльності. Важливим компонентом процентної політики є управління ставками за інструментами залучення коштів центральним банком. Процентна політика є вкрай важливою складовою банківського менеджменту, оскільки саме вона спрямовується на забезпечення банком стратегічних та тактичних цілей. Вона формується під впливом цілого

переліку факторів, зокрема невизначеності очікуваних темпів інфляції, які частково перекладаються на банківську систему; вищої ризиковості кредитних вкладень, ніж у розвинутих країнах (необхідність додаткових витрат на моніторинг господарської діяльності позичальників; асиметрична інформація щодо їх фінансового стану); значно вищих ризиків впливу вкладів (невизначеність щодо стабільності ресурсної бази банку), у зв'язку з чим банки утримують додаткові резерви, іммобілізуючи частину залучених коштів, що справляє непрямий вплив на вартість розміщення фінансових ресурсів. Таким чином, задля оптимізації процентної політики банків, підвищення її ефективності необхідно зосередити особливу увагу на вдосконаленні вже наявних форм отримання процентів, розширенні спектру виконуваних банками операцій, а також подальшому розвитку методів непрямого державного регулювання діяльності комерційних банків.

Список використаних джерел

1. Про основи процентної політики Національного банку України: Постанова Правління Національного банку України від 21.04.2016 за № 277. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0277500-16> (дата звернення 17.09.19).
2. Сомик А. В. Правила та тенденції реалізації сучасної процентної політики центральних банків. *Ефективна економіка*. 2014. №10. С. 1-5.
3. Лагутін В. Д. Кредитування: теорія і практика : навч. посіб. Київ: т-во «Знання», КОО, 2002. 215 с.
4. Шаринська О. Облікова політика як інструмент грошово-кредитного регулювання цінової стабільності. *Вісник Української академії банківської справи*. 2005. № 1. С. 13-21.
5. Сердюк Л. В. Ефективність процентної політики Національного банку України за період 2008-2014 років. *«Молодий вчений»*. 2015. № 1. С. 69-73.
6. Національний банк України. Офіційний сайт. URL: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=123671 (дата звернення 17.09.19).
7. Бабич С. В. Інструментарій регулювання грошово-кредитного ринку України. *Вісн. Харків. нац. ун-ту імені В. Н. Каразіна*. 2015. № 89. URL : <http://periodicals.karazin.ua/economy/article/download/.../4933>.
8. Сомик А. В. Перспективи удосконалення процентної політики Національного банку України. *Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка»*. 2014. № 11.
9. Рыбак О. М., Василенко В. В. Дослідження проблем ринку депозитів України. *Фінанси: теорія і практика* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. 2016. 49 с.
10. Рабыко И. Н. Методика оценки управления стратегическим риском банка. *Економічний вісник Донбасу*. 2018. № 2 (52). С. 84–88.

References

1. Pro osnovy protsentnoi polityky Natsionalnoho banku Ukrainy: Postanova Pravlinnia Natsionalnoho banku Ukrainy vid 21.04.2016 za № 277 [On the basics of interest rate policy of the National Bank of Ukraine: Resolution of the Board of the National Bank of Ukraine of April 21, 2016 for № 277]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0277500-16> [in Ukrainian].
2. Somyk A. V. (2014). Pravyla ta tendentsii realizatsii suchasnoi protsentnoi polityky tsentralnykh bankiv [Somyk AV Rules and trends in the implementation of modern interest rate policy of central banks]. *Efektivna ekonomika – Efficient economy*, 10, pp. 1-5 [in Ukrainian].
3. Lahutin V. D. (2002). Kredytuvannia: teoriia i praktyka [Lending: theory and practice]. Kyiv, Znannia [in Ukrainian].
4. Sharynska O. (2005). Oblikova polityka yak instrument hroshovo-kredytnoho rehuliuвання tsinovoї stabilnosti [Accounting policy as a tool of monetary regulation of price stability]. *Visnyk Ukrainiskoi akademii bankivskoi spravy – Bulletin of the Ukrainian Academy of Banking*, 1, pp. 13-21 [in Ukrainian].
5. Serdiuk L. V. (2015). Efektivnist protsentnoi polityky Natsionalnoho banku Ukrainy za period 2008-2014 rokiv [Efficiency of interest rate policy of the National Bank of Ukraine for the period 2008-2014]. *Molodyi vchenyi – Young scientist*, 1, pp. 69-73 [in Ukrainian].
6. Natsionalnyi bank Ukrainy. Ofitsiynyi sait [National Bank of Ukraine. Official site]. Retrieved from https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=123671 [in Ukrainian].
7. Babych S. V. (2015). Instrumentarii rehuliuвання hroshovo-kredytnoho rynku Ukrainy [Tools for regulating the money market of Ukraine]. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V. N. Karazina – Bulletin of V. N. Karazin Kharkiv National University*, 89. Retrieved from <http://periodicals.karazin.ua/economy/article/download/.../4933> [in Ukrainian].
8. Somyk A. V. (2014). Perspektyvy udoskonalennia protsentnoi polityky Natsionalnoho banku Ukrainy [Prospects for improving the interest rate policy of the National Bank of Ukraine]. *Efektivna ekonomika – Effective Economics*, 11 [in Ukrainian].
9. Rybak O. M., Vasylenko V. V. (2016). Doslidzhennia problem rynku depozytiv Ukrainy [Research of deposit market problems of Ukraine]. *Finansy: teoriia i praktyka – Finance: theory and practice*. Proceedings of the International Scientific and Practical Conference [in Ukrainian].
10. Rabyko I. N. (2018). Metodika otsenki upravleniya strategicheskim riskom banka [Methodology for assessing strategic risk management of a bank]. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu – Economic Herald of the Donbas*, 2 (52), pp. 84–88 [in Russian].

Стаття надійшла до редакції 07.09.2020

Формат цитування:

Сімаков К. І., Федоренко К. А. Банківська процентна та облікова політика як інструмент грошово-кредитного регулювання цінової стабільності. *Вісник економічної науки України*. 2020. № 2 (39). С. 152-157. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2\(39\).152-157](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2(39).152-157)

Simakov K. I., Fedorenko K. A. (2020). Banking Interest and Discount Policy as a Tool for Monetary Regulation of Price Stability. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 2 (39), pp. 152-157. doi: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2\(39\).152-157](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.2(39).152-157)